І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 97. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 22-го ТРАВНЯ 1957 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 22, 1957 No. 97. VOL. LXIV.

ВИКОННА РАДА АФП-КІО ОДНОГОЛОСНО ВИКИНУЛА ДЕЙВА БЕКА

БЕКА ЗВІЛЬНЕНО З МІСТОГОЛОВСТВА І ЧЛЕНСТВА В ВИКОННІЙ РАДІ АФП-КІО. — БЕК ВІДМОВИВСЯ ВІДПОВІДАТИ НА СУДІ ВИКОННОЇ РАДИ АФП-КІО.

Вашингтон. — 25-членна Виконна Рада Американської Федерації Праці — Конґресу Індустрійних Організацій одноголосно вирішила скинути з містоголовства в АФП-КІО голову Міжнародного Братства Шоферів Дейва Бека. Це сталося після того, як Бек відмовився відповідати на закритому суді АФП-КІО, який мав вирішити справу розтрати спілкових фондів. Голова АФП-КІО Джордж Міні заявив, що „немає найменшого сумніву в тому, що Бек порушив закони своєї організації та зловживав її фондами". Бек з'явився перед Виконну Раду АФП.-КІО на пів години і не хотів добровільно погодитися на тимчасове, давніше вирішене, припинення його в уряді містоголови та члена Виконної Ради АФП-КІО. Після того Виконна Рада позбавила Бека головства та членства в АФП-КІО. Міні сказав, що суд має вирішити, чи Бек вкрав чи позичив гроші зі спілкової каси, але певним є те, що він зловживав тими фондами. Бекові прислуговує право апеляції до конвенції АФП-КІО, яка відбудеться в грудні цього року. В заяві Виконної Ради стверджується, що „містоголова Бек є винний в великому надужитті спілкових фондів, якими він мав опікуватися. Ми не маємо найменшого сумніву, що Бек провинився в порушенні основних спілкових законів, згідно з якими спілкові фонди недоторкаємі, бо вони є власністю членів. Бек не хотів дати вияснень в цій справі і на цій основі його звільнено зі становища містоголови і члена Виконної Ради АФП-КІО". Бек склав заяву, в якій заявив, що згідно зі статутом АФП-КІО Виконна Рада не має права звільняти містоголов і членів. Бек заявив, що відповідатиме за свої вчинки перед судом ЗДА.

Дейві Бек виходить з головної кватири АФП-КІО

„Достаток харчів та одежі — це крок до справедливого миру в світі" — каже Айзенгавер

Ляфастт, Індіяна. — Президент Айзенгавер вислав окреме звернення на перші збори Міжнар. Федерації Рільників в ЗДА, в якому заявив, що „зробимо добрий крок до справедливого і тривкого миру в світі", коли світ матиме подостатком харчів і одежі для свого населення. Президент висловив своє „глибоке зацікавлення проблемами світового хліборобства" в своєму зверненні, яке відчитано перед 200 делеґатами і 50 обсерваторами з 25-ох держав і з цієї країни. Ці делеґати є представниками фармерських організацій в цілому світі, які об'єднують 35 мільйонів фармерів. Айзенгавер заявив, що основна потреба людства — це харчі та одежа, бо треба дбати про те, щоб поліпшити продукцію рільників, поширити ринок збуту для фермерських продуктів та подбати про справедливіший розподіл харчів. Президент побажав успіхів у праці федерації. Звернення Президента відчитав голова Міжнародної Федерації Рільників новозеляндець Джан Андрю. В першому дні нарад обговорювано справу митних обмежень в торгівлі фармерськими продуктами.

25-го травня відкривають третій тунель Линколна між Ню Йорком і Ню Джерзі

Ню Йорк, Н. И. — В суботу 25-го травня відкриють третій тунель Линколна, який об'єднуватиме Мангеттен із Ню Джерзі. Досі були два тунелі Линколна, один із них (південний) відкрито 22 грудня 1937 року, а другий 1-го лютого 1945-го року. Новий, третій тунель, різниться тим від двох перших, що через нього буде відбуватися рух авт в обидва боки, бо він має дві окремі лінії, від себе відмежовані. Через цей новий тунель зможуть їздити особові авта і підміські автобуси, але переїзд тягарових авт не буде дозволений. Цей третій тунель полегшить переїзд із Ню Йорку до Джерзі Сити і навпаки, бо досі часто були великі затримки в русі авт, головним чином наприкінці тижня. Новий тунель коштував 94,129,000 долярів, хоч кошти його будови оцінювали початково на 100 мільйонів. Та все ж таки його будова коштує на сім мільйонів долярів більше, як коштувала будова обох попередніх тунелів разом.

В АМЕРИЦІ

● **Президент Айзенгавер** перебув кінець тижня на своїй фармі в Ґейтисбурґу, Па., де гостювали в нього внуки, діти майора Джана Айзенгавера. Президент автом прибув до столиці під час дощу в неділю по полудні. Разом із ним їхали пані Айзенгавер та її мати п-ні Джан Давд. Внуки від'їхали до Форту Белвуар, Вірджінія, разом із своїми батьками.

● **Президент Південного В'єтнаму** Го Дін Дієм після 16-денної візити в цій країні відлетів із Лос Анджелесу на батьківщину. Перед виїздом він сказав, що „ЗДА дуже цікава країна, де можна багато чого навчитися". На його думку, „ЗДА повинні врятувати Азію від комунізму, бо інакше і вони будуть ним загрожені".

● **Суддя Найвищого Суду** ЗДА Вільям О. Даґлес разом із дружиною влітї цього року відбуде 4,000-милеву, подорож по Туреччині, Іраку, Ірані, Афґаністані і Пакістані. Пані Даґлес приготовляючись до цієї подорожі, відвідує школу автомобільних механіків.

● **Університет Південної Каліфорнії** відзначив дружину віце-президента пані Ричард М Ніксон як свою „визначну абсольвентку". Пані Ніксон закінчила цю високу школу в 1937-му році.

● **7-річний хлопець** із Маноp віллу, Лонґ Айленд, Бенджемін Кент Гупер, 17-го травня впав у свердловину понад 20 стіп завглибшки і пролежав там 24 години, не виявляючи вже ознак життя. Група робітників відкопала його. У шпиталі, де він тепер перебуває, лікарі встановили у нього леґку переступу правої легені, з якої він виліковується і відходить додому.

● **В столиці Кубинської Республіки**, Гавані, невідомі особи підклали вісім бомб під різні будинки. Бомби вибухнули, але, на щастя, жертв в людях не було. Матеріяльні втрати ще не визначені.

Генерал Повер найменований на шефа Стратегічної Летунської Команди

Вашинґтон. — Президент Айзенгавер 20-го травня найменував на шефа Стратегічної Летунської Команди генерала поручника Томаса С. Повера, який досі був головою Команди Летунського Досліду і Поступу. Він займе становище, яке тепер займає генерал Куртіс Е. ЛеМей, що має стати віце-шефом штабу. Генерал поручник Повер обійме нове становище в серпні цього року, коли ґенерал ЛеМей обійме нове становище в Пентаґоні. Одночасно Президент призначив на команданта американських збройних сил в Европі генерала-поручника Френка Ф. Евереста, який тепер є заступником шефа штабу для операцій. Одночасно президент Айзенгавер найменував генералів поручників Повера і Евереста повними генералами. Джеймс Г. Даґлес найменований на секретаря летунства, а теперішній секретар летунства Доналд Д. Кворлес став заступником секретаря оборони.

Сенат признав додаткові фонди для урядових програм

Вашинґтон. — Розглянувши основно низку законопроєктів, зв'язаних із цьогорічним бюджетом, Сенат вирішив збільшити видаткування на деякі спеціяльні ділянки в запляннованих урядом програмах. Палата Репрезентантів признала була на видаткування в цих ділянках суму 79,840.788 долярів і цю суму збільшив Сенат до 142,342.-045 долярів. Зокрема Сенат признав додаткових 30 мільйонів на закуплення вольфраму й інших стратегічних матеріялів, 14 мільйонів на забезпечення перед повенями й один мільйон на побудову нового моста на Панамському каналі. Не зважаючи на цю уступку для уряду, Конґрес далі намагається зменшити запропонований урядом бюджет департаменту оборони у висоті 36,200.000.000 долярів на два і пів більйона долярів. У зв'язку з конечністю втримати бюджет на передбаченій урядом висоті секретар оборони Вилсон відбув одногодинну конференцію з президентом Айзенгавером.

Джетовий літак пролетів із Каліфорнії до Ню Джерзі за 3 години і 38 хвилин

Райтставн, Ню Джерзі. — Військовий літак типу Ф-100Ф Супер Сейберджет перелетів із Памдейлу, Каліфорнія, до летунської бази Мекґір в Ню Джерзі впродовж трьох годин і 38 мінут. Швидкість цього літака пересічно становила 662 милі на годину. Попередній рекорд в леті з Каліфорнії до східнього узбережжя становив 3 години і 44 мінут (9-го березня 1955-го року). Керував літаком Ф-100Ф під час нового рекордового лету майор-летун Робінсон Різнер із Тулси, Оклагома. 21-го травня цей літак відлетів із летовища Фройд Беннет, Бруклин, Н. И., до Парижу, щоб встановити новий рекорд лету із ЗДА до Европи та одночасно вшанувати 30-річчя історичного леву полковника Чарлза А. Ліндберґа, який перший в 1927 році перелетів із ЗДА понад Атлантик до Франції.

В НЮАРКУ СТВОРЕНО НОВИЙ ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

Нюарк, Н. Дж. — В минулу п'ятницю, 17 травня ц. р., у вечірніх годинах відбулися тут збори представників вісьмох місцевих Відділів УНСоюзу, які вирішили створити Окружний Комітет Відділів УНСоюзу, до якого входять 14 Відділів, — 9 з самого Нюарку, 2 з Ірвінґтону та по одному з Ґіллсайду, Мейпелвуду і Рагвею. Збори намітили найближчі завдання Комітету, а саме масову участь місцевого громадянства у відкритті пам'ятника Т. Шевченка на „Союзівці" в дні 16 червня ц. р., посилення членської кампанії УНСоюзу, створення постійної канцелярії Відділів УНСоюзу, що входять в склад Комітету та ін. Зборами проводила Президія в особах п. Салабана, п. Баранюка і д-ра Утриска. До Управи Комітету обрано: п Ю. Баранюка — голова, д-ра Утриска — секретар, п. Салабуна — касир та по одному представникові усіх Відділів членів Комітету. В зборах взяли участь головний касир УНСоюзу п. Роман Слободян та головний радний і орг. референт Союзу д-р Ярослав Падох, які виголосили доповіді про актуальні проблеми УНСоюзу та про завдання Окружних союзових комітетів. Збори пройшли серед дуже оживленого настрою. Особливо живу участь в дискусії взяли, крім названих осіб, пп. Заболоцький, Ґвязда, м-р Оверко, Бакун і ін. Успіх зборів дозволяє сподіватися значного пожвавлення праці союзових відділів нюаркської округи.

СОВЄТИ ПРОПОНУЮТЬ ФРАНЦІЇ БЕЗПОСЕРЕДНІ ПЕРЕГОВОРИ „ДЛЯ ПОПРАВИ ВЗАЄМИН"

Париж. — Совєтський прем'єр Ніколай Булґанін прислав в понеділок 20 ц. м. французькому прем'єрові Ґю Молле велику ноту з конкретною пропозицією — перевести безпосередні переговори, які практично зреалізували б совєтсько-французький комунікат з 19 травня мин. року, проголошений у висліді нарад із прем'єром Молле під час його тодішньої візити в Москві. У тому комунікаті говорилося про рішення обох держав „вжити заходів для скріплення взаємного довір'я і покращання взаємин між державами, без огляду на розбіжності їх політичних, економічних і соціяльних систем". У зв'язку з цим Булґанін заторкнув цілу низку актуальних міжнародних справ, однак — за твердженням західних коментарів — нічого не додав нового до попереднього відомого становища СССР. Зокрема, Булґанін виступив знову проти двох пактів, що їх має ще ратифікувати Франція, а саме, про спільний західньо-европейський центр для добування атомової енерґії, т. зв. Евратом, і про спільний західній господарський ринок. За твердженням Булґаніна, ратифікування того договору доведе до закріплення теперішнього поділу Европи і світу на ворожі табори, а для Франції і СССР Евратом небезпечний ще тим, що дасть змогу Західній Німеччині продукувати атомову силу, яку вона зможе використати і для цілей збросння. Булґанін знову намагається нацьковувати французів проти німців і навів навіть на приклад щораз більшого впливу Німеччини в НАТО — факт призначення „колишнього гітлерівського генерала" Ганса Шпайделя командантом суходільних військ НАТО в середній Европі. Булґанін докорає Франції за дозволення Америці на „атомові бази" на терені Франції та пропонує Франції переговори в справі встановлення в Европі зони для обмеження і інспекції збросння, включно з територіями обох частин Німеччини та сумежних країн. Хоч Булґанін застерігав, що він, мовляв, не хоче втручатися до „турбот Франції в Альжирі", проте висловив погляд, що чим довше Франція буде відтягатись із признанням Альжирові волі, тим більше втратить. Очевидно, що Булґанін не проминув нагоди, щоб заявити свою приязнь Єгиптові та натаврувати Францію. Однак назагал — стверджують західні коментарі — тон ноти Булґаніна пристойний. Вона вміщається в дипломатично-пропаґандивну кампанію, що її повели Совєти проти НАТО, америкаських заморських баз і атомової стратегії. західних держав, — без пропонування з свого боку конструктивної розв'язки існуючих великих міжнародних конфліктів.

Японський прем'єр вибрався у відвідини до 6-х держав

Токіо. — Японський прем'єр Нобосуке Кіші виїхав 20 травня ц. р. в подорож до шістьох країн Азії. Склавши відвідини англійській коронній колонії Гонґ Конґові, він виїде відтіль до столиці Бірми Ранґуну, а на 25 травня передбачений його приїзд до Ню Делі в Індії. В три дні пізніше він буде в Карачі в Пакістані, потім у Кольомбо на Цейльоні звідки заверне назад на схід — до Сіяму і на Формозу (Тайвану). Ця подорож буде першою, що її робить після останньої війни прем'єр Японії. Його політична мета — переламати ворожі до японців настрої в усіх цих країнах, які під час останньої війни були або тереном японської окупації, або ціллю воєнних атак. Прем'єр Кіші хоче переконати всі ці країни, що теперішня Японія має інший характер та інші цілі і що вона бажає собі для обопільного добра тісних торговельних зв'язків. Повернувшись з тієї подорожі до Японії, Нобосуке Кіші буде збиратися до подорожі до Вашинґтону. Він уважає, що переведені безпосередньо перед тим розмови із південно-азійськими державними мужами допоможуть його місії до З'єдинених Держав, де він зможе виступати з більшим авторитетом, як прем'єр держави, яка переламала свою післявоєнну політичну ізоляцію також на найтруднішому для неї азійському терені.

Ворошилов закінчив подорож по Індонезії і приїхав до Бірми

Якарта. — Маршал Климентій Ворошилов, що його з титулу його становища голови Верховного Совєта — вважається „президентом" СССР, закінчив свою двотижневу візиту в Індонезії, виповнену здебільша подорожжю по різних островах тієї держави. (Індонезія складається загалом із яких 2.000 островів і острівців, разом з населенням 82,000,000 людей). Роблючи підсумки тих двотижневих відвідин закордонні обсерватори доходять до висновку, що Ворошилов „старався" здобувати собі прихильність індонезійської маси прерізними способами: носив на голові мусулманську „чалму", посилав цілунки юрбі, стискав руки і всміхався від вуха до вуха, а в своїх промовах виявляв обережність, щоб не закинули йому підтримування місцевих комуністів, отже втручання у внутрішні індонезійські справи. Все ж, він „радив" підтримувати „прогресистів" і громив „західніх імперіялістів". Індонезійський президент Сукарно, який товаришив йому в його подорожах, так само берігся, щоб не прославляти занадто Совєтського Союзу і не зражувати собі цим прозахідньої преси та держав західніх бльоків. Все ж, індонезійці „горді", що до них завітав „сам" президент совєтської великодержави, але вони були б куди більше вдоволені, коли б приїхав до Індонезії з відвідинами президент Айзенгавер — твердять пресові коментатори.

● **Департамент рільництва** пропонує т. зв. „англійський горіх" називати просто „горіх", бо немає потреби називати англійським дерево, яке росте в цій країні.

СЕСІЯ НАЙВИЩОГО СУДУ З'ЄДИНЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ

У Вашинґтоні відбувається сесія Найвищого Суду ЗДА для розгляду низки відкликів і переданих йому справ. На фото (в першому ряді від ліва): В. О. Даґлес, Г. Л. Блек, головний суддя Ірл Воррен, Ф. Франкфуртер, Г. Г. Буртон. Стоять: В. Дж. Бреннан, мол., Т. С. Кларк, Дж. М. Гарлен і Ч. Е. Виттекер, новопризначений член Най. Суду.

РАДА БЕЗПЕКИ ОБМІРКОВУЄ ЗНОВУ ПРОБЛЕМУ СУЕЗЬКОГО КАНАЛУ

ФРАНЦУЗЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ДОМАГАЄТЬСЯ ПОЛАГОДЖЕННЯ ЦІЄЇ СПРАВИ В БЕЗПОСЕРЕДНІХ ПЕРЕГОВОРАХ З ЄГИПТОМ

Об'єднані Нації. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй зібралась знову в понеділок 20-го травня ц. м. для справи Суезького каналу внаслідку скарги Франції проти Єгипту за знехтування прийнятих Єгиптом 13 жовтня мин. року так званих шістьох принципів, які повинні бути основою для всякого дальшого полагодження цієї справи. У своїй односторонній декляраціі з 24 квітня ц. р. Єгипет не згадав нічого про тих шість принципів. Французький міністер закордонних справ Християн Піно, який був першим промовцем на засіданні Ради Безпеки, мотивуючи скаргу Франції домагався, щоб для остаточного полагодження проблеми Суезького каналу відбулася окрема конференція користувачів каналу з Єгиптом. Він звертав увагу, що одностороння декляраціа Єгипту небезпечна тим, що Єгипет в кожній хвилині може відкликати її. Особливий натиск міністер Піно клав на один із шістьох принципів, ухвалених в жовтні мин. року, який говорив про відділення Суезького каналу від політики будь-якої держави. Єгипетський міністер закордонних справ Омар Луфті, який відповідав Піно, закинув Франції, що вона, висуваючи тепер знову справу Єгипту, хоче відвернути увагу своїх громадян від внутрішніх труднощів Франції. Він боронив важливість і важність єгипетської декляраціі з 24 квітня, як „міжнародного інструменту", зареєстрованого в Об'єднаних Націях, дармащо поминув мовчанкою закид Піно, що Єгипет може в кожній хвилині відкликати ту декляраціію. Єгипет уважає справу Суезького каналу остаточно полагодженою, що доказане фактом — правильного функціонування Суезького каналу та користування плавбою по ньому всіми іншими, поза Францією, державами. Представник Англії Пірсон Діксон признав рацію Франції, що справа Суезького каналу не є ще остаточно поладнана і приєднався до його суґестії щодо спеціяльної для цієї справи міжнародної конференції. Репрезентант Філіппін ген. Карльос Ромульо висловив переконання, що тимчасове і так мовити внутрішнє полагодження справи Суезу не вимагає обов'язково застосування всіх шістьох принципів, але остаточна розв'язка цієї справи вимагає включення їх. Совєтський делеґат Аркадій Соболєв — очевидно — виступав знову, як оборонець Єгипту, таврував Францію за її минулорічну атаку проти Єгипту та приєднався до становища Єгипту, що справа Суезького каналу остаточно розв'язана. — Американський делеґат Генрі Кебот Ладж, який в цьому місяці є головою Ради Безпеки, ще не заявив становища Америки. За пресовими коментарями, Франція, за порадою ЗДА, свідомо не зголосила ніякого конкретного внеску, щоб не провокувати совєтського „вето". Наступне засідання Ради Безпеки призначено на вівторок 21 ц. м.

Неру передбачує „атомову революцію" в історії людства

Кольомбо. — Індійський прем'єр Неру закінчив свої триденні відвідини на Цейльоні, які зійшлись із закінченням однорічного святкування цейльонськими буддистами 2,500-х роковин народин Будди. Хоч Джавагарлал Неру не є буддистом, проте він покликується на „мирне посланництво" Будди. У своїй промові до членів цейльонського парляменту Неру поручив „чистокровну демократію", вважаючи її найкращим забороло́м проти всякої аґресії і назадництва. „Чистокровна демократія" — твердив Неру — найкраще годиться для розв'язання величезної проблематики, яка назріє в добі атому. Цю добу Неру вважає ще більшою революцією в історії людства, ніж доба промислового розвитку. Індійський прем'єр Неру разом з цейльонським прем'єром Бандаранайке у спільному комунікаті висловились проти дальших ядрових експериментальних вибухів. Пресові коментатори доходять на цій підставі до висновку, що вони обидва виступатимуть солідарно на найближчій імперіяльній конференції Британського Коммонвелту проти теперішньої військової політики Англії. Запитаний на пресовій конференції про його становище до „доктрини Айзенгавера", Неру признав, що має мішані почування": він поручає приймати економічну допомогу від Америки, але боїться, що військова частина тієї нової американської політики на Середньому Сході може пошкодити економічному піднесенню.

У СВІТІ

● **Високий комісар ОН** для прав втікачів у Женеві д-р Авґуст Ліндт дістав від кількох европейських і заморських країн дозвіл на перевезення 8.000 мадярських утікачів, які перебувають в Юґославії. Першенство належить тим, які мають свояків у даних іміґраційних країнах. Ліндт 5 днів студіював в Юґославії проблему мадярських втікачів.

● **Алексіс Джансон**, американський амбасадор в Чехословаччині, єдиний американський дипломат в Европі, який говорить по-китайськи, і комуно-китайський амбасадор з Варшави, Ванґ Пінґ-нан, зустрілись минулого тижня впродовж останніх 22-ох місяців 67-ий раз на нараді в Женеві в справі звільнення американських громадян, ув'язнених в комуністичному Китаї. Джансон не хоче говорити ні про які інші справи, що їх висуває Ванґ Пінґ-нан, поки всі американці не будуть на свободі. В Комуністичному Китаї у в'язницях сидять ще шість американців. Рішено „конферувати" знову 11 липня.

● **На Кипрі** засуджено п'ятьох грецьких революціонерів, які дістали були вже в квітні засуд смерти за обстріл англійської стежі, — „додатково" на 10 років кожного за посідання зброї. З уваги на „тимчасове" припинення революційних дій та кривавих репресій на Кипрі і покращання виглядів на тривке замирення, засуджені ймовірно дістануть „скомульовану" кару в'язниці.

● **„Пікчер Пост"**, ілюстрований тижневик, що виходить у Лондоні від 1938 року і осягнув у 1939 році наклад 1,750.000 примірників, а понад два мільйони примірників розпродав в дні коронації Єлисавети II, і червня ц. р. закривається внаслідок убивчої для нього конкуренції збоку телевізії. Цей тижневик все ще має 738.000 примірників платного накладу, проте його видавничі кошти такі високі, що видавці рішили припинити видавництво.

● **У Південно-африканському Союзі** керівна організація муринів заповіла бойкот всіх торговельних і фінансових підприємств, крамниць і банків, що їх власниками або керівниками є члени націоналістичної партії, яка стоїть при владі. Націоналістичний уряд послідовно переводить сеґреґацію поширюючи її навіть на церкви. Тому, що в державі живе близько 10 мільйонів муринів, уміло й вперто переведений бойкот може мати поважніші наслідки для членів націоналістичної партії і всього господарського життя в країні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

РОБІТНИЦТВО І ЙОГО ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Слідство, проведене спеціяльною сенатською слідчою комісією під проводом сенатора Джана Л. МекКлеллена в справі корупції і ракетирства у спілці Міжнародне Братство Шоферів, виявило факти невідповідного господарювання, а то й зловживання грішми, тобто вкладками членів робітничих спілок. Постійна відмова президента згаданої спілки Дейвіда Бека й інших членів її проводу від відповідей на ставлені їм закиди, зокрема безупинне закривання себе п'ятою чи іншими поправками до Конституції, тільки посилило існуючі підозріння і підтвердило вину теперішнього проводу спілки.

Але ж не тільки в цьому досягнення і позитивний наслідок акції, започаткованої сенатською слідчою комісією. Найголовнішим успіхом переслухань є те, що виявлені при тому факти примусили всі компетентні — урядові і робітничо-спілчанські — чинники звернути увагу на конечність урядової і громадської контролі над робітничими фондами.

Заходи для протидіяння існуючій та евентуальній корупції і зловживанням почалися найперше збоку уряду. Ще наприкінці березня секретар праці Джеймс П. Мічелл заявив, що його департамент працює над проєктом окремого закону про контролю над робітничими фондами, і що уряд готовий дати всю потрібну допомогу проводам робітничих спілок у їхньому намаганні очистити свої ряди від ракетирських та скорумпованих елементів. Тепер же, як повідомляє преса, йдуть уже конкретні заходи для того, щоб управильнити справу контролі над фондами робітничих організацій передусім з допомогою не тільки федерального, але і стейтового законодавства. Проєктовані закони передбачають у першій мірі обов'язок робітничих спілок публікувати фінансові звідомлення про наявні в них робітничі фонди, їх стан та висоту, і в дальшому — обов'язок звітування про те, з яких джерел ці фонди складаються і на що вони йдуть. Передбачено в цих законах не тільки контролю федеральної чи стейтової влади, але і вгляд і нагляд громадських чинників у господарювання цими фондами. Тим із спілок, що порушили б в цій ділянці постанови обов'язуючих законів, мали б бути відібрані надані їм привілеї, зокрема право не платити податків від зібраних грошей.

З другого боку почав свої заходи для оздоровлення відносин у робітничих спілках також організований світ праці. З ініціятиви об'єднаних Американської Федерації Праці та Конґресу Індустрійних Організацій створено окрему п'ятичленну Комісію Етичних Практик, із завданням випрацювати новий кодекс правил і напрямних, що їх мали б додержуватися у своїй діяльності окремі робітничі спілки та їхні проводи. Головною ціллю плянованого Кодексу було б ґарантувати права й інтереси 15 мільйонів членів АФП-КІО. Опрацьований цією комісією проєкт нового кодексу має бути ще на протязі цього тижня переданий під розгляд і схвалення Екзекутивної Ради АФП-КІО. Кодекс забезпечує демократичні права робітників на всіх щаблях адміністративної побудови спілок, зокрема реґулює справу внутрішніх судів та відкликів від їх рішень і ґарантує членам можливість впливу на діяльність спілок. Водночас із цим будуть опрацьовані й схвалені напрямні в справі господарювання робітничими фондами і відповідної контролі над ними не тільки збоку контрольних органів спілок, але й збоку громадських чинників. У цьому кодексі будуть устійнені також вимоги щодо фінансових звідомлень спілок і встановлена контроля над інвестицією, використовуванням чи розпозичуванням робітничих фондів.

Заходи, започатковані урядом і проводом АФП-КІО, відбуваються не тільки під тиском громадської опінії, тобто преси і громадських організацій, але йдуть вони теж і по лінії бажань широких мас американського робітництва, заінтересованого у вдержанні своєї доброї слави і доброго імени своєї організації. Виявом цих здорових тенденцій серед американського робітництва є оконечне усунення Дейвіда Бека із членства президії АФП-КІО і, з другого боку, все виразніші намагання в рядах самої спілки шоферів усунути Бека від проводу спілки й очистити її не тільки від злочинних елементів, але й від закидів, що їх стягнув на спілку і широкий загал її членства своєю невідповідальною господаркою її теперішній президент. Ці заходи треба тільки привітати, бо збільшена роля зорганізованого робітництва в суспільному житті вимагає і його максимальної відповідальности.

ВІЙСЬКО І ОЩАДНІСТЬ

Президент Айзенгавер у своїй промові, виголошеній до народу 14 ц. м., не входив у деталі бюджету і не вдавався в цифрові подробиці. Бо хоч і говорив він про різні ресорти і наводив навіть чимало цифр, проте інтенцією його звернення було переконати громадянство, що це — суто оборонний бюджет, близько 60% видатків якого призначено безпосередньо на військові цілі, і тому зменшеня такого бюджету було б' зменшенням оборонної безпеки країни. Зате наступного дня, на пресовій конференції, Президент уже дещо відхилився від своєї непримирливої позиції щодо критиків висоти запропонованого ним бюджету. Вправді, він знову перестерігав проти „риску", на який виставлена була б країна при зменшенні видатків на збройні сили, і висловився проти „гри" безпекою країни, але не виключив можливости заощаджень через комулювання деяких видатків, що їх „дублюють" різні роди зброї. Секретар оборони Вилсон, запитаний у цій справі журналістами, заперечив існування такого суперництва між різними родами зброї, яке виявлялося б у подвійних чи потрійних видатках на ту саму справу, — це, мовляв, належить уже до минулого. Проте, фахівці військових справ великих американських щоденників твердять, що давнє суперництво поміж армією, фльотою і летунством ще не минулося і останнім часом виявлялось, напр., у переведенні кожним із військових ресортів подібних дослідів над винаходами нової зброї, що у практиці і є „дублюванням" тих самих видатків.

Джеймс Рестон у статті „Уніфікаційна проблема", вміщеній в „НЙТаймсі", пригадує, що якраз ген. Д. Д. Айзенгавер, з'явившись 16 листопада 1945 року, отже безпосередньо після виграної війни, перед Сенатською Комісією військових справ, запропонував у 9-х точках конкретну програму зцентралізування різних військових функцій і дій, які „дали б *нам максимальну охорону для кожного витраченого доляра*". Він твердив тоді про „абсолютну конечність завести ощадності в адміністрації (військовими справами)". І тоді ген. Д. Д. Айзенгавер навів конкретний приклад, як то суходільна армія ЗДА шляхом самостійних дослідів прийшла до винаходу 4.5-цалевої ракети, а морська фльота таким самим самостійним зусиллям розвинула 5-цалеву ракету. Ці обидва роди зброї „блискучі", але різнилися вони між собою дуже мало, хоч витрачено на їх винайдення вдвоє більше грошей, як було б витрачено, коли б досліди велися зосереджено, а не окремо. „Через об'єднання можемо купити безпеку за менші гроші", — заявив тоді нинішній Президент. „Не існує такої речі, як окремі воєнні суходіл, море й повітря; тому, зрозумівши цей факт, мусимо встановити один департамент для всіх збройних сил, який всіми ними правив би".

Ось так, у загальному зрозумінні конечности такої централізації, постав закон про уніфікацію збройної служби, що його президент Труман підписав 26 липня 1947 року, призначивши тоді першим секретарем оборони колишнього секретаря морської фльоти Джеймса Форрестела, який через три роки після того, доведений до розпачу важкою недугою, наклав на себе руку (22 травня 1949 р.). Проте, не зважаючи на створення в постаті секретаріяту оборони адміністраційної спільної установи для трьох родів зброї, яка відповідала б суто військовій спільній установі в постаті об'єднаних шефів штабів з спільним головою, — суперництво між трьома родами зброї продовжувалось в іншій формі настільки, що ще в травні 1956 року ця справа стала предметом голосної пресової дискусії, з дуже немилим відгуком за кордоном. І щойно през. Айзенгавер мусів зліквідувати ці публічні суперечки різкою пригадкою про конечність строгої дисципліни, яка полягає у пошануванні прийнятих рішень в ділянці плянування стратегії, отже й військових достав для кожного з трьох родів зброї. Згаданий вгорі чільний американський журналіст, лявреат нагороди за найкращі політичні репортажі з Вашингтону, твердить, що й нині, як 12 років тому і два роки тому, існують можливості поважного заощадження видатків на військову оборону країни через виключення саме тієї зайвої конкуренції між різними родами зброї.

Демократичний конґресмен Джордж Магон з Підкомісії військових справ у бюджетовій Комісії заявив рішуче, що прихильники ощадностей у військовому бюджєті зовсім не хочуть шкодити військовій машині й послаблювати оборону країни. Проте, він твердить, що все таки в оборонному бюджеті, передбаченому на $38,500.000.000, можна перевести заощадження на два з половиною більйони долярів. За інформаціями преси, це можна осягнути через спрощення адміністраційно-військового апарату, зменшення бюралістики, *уодностайнення дослідів над новими родами зброї* та „прикручення" рахунків, що їх виставляють департаментові оборони військові доставці. Критики висоти військового бюджету ЗДА покликаються на слова самого Президента з його останнього звернення до народу; коли, мовляв, за твердженням його самого, автори проєкту бюджету на 1958 рік скреслили аж 12 більйонів дол. з претенсій, що їх первісно позголошували були окремі ресорти державної адміністрації, а в тих 12-х більйонах — за газетними інформаціями — більше як половину становили вимоги трьох секретарів спільного департаменту оборони, — то згори треба прийняти можливість ще більшого скорочення проєктованих видатків.

У цій цікавій внутрішньо-американській дискусії можна почути голоси, які закидають президентові Айзенгаверові занадто велику слабість у відношенні, з одного боку, до Конґресу, а в ньому й до керівників Республіканської партії, що ведуть окремішню від Президентової бюджетову і закордонну політику, — а з другого боку у відношенні до військової адміністрації. І звернення Президента до народу прийшло ніби запізно, бо тепер уже задалеко зайшли у своїй кампанії проти високого бюджету конґресмени, сенатори та навіть деякі господарські чинники, щоб вони могли зрікатися своїх позицій. Це виявилося на становищі Сенату, який, вже після публічного виступу Президента, не хотів „звернути" бюджетові пошти ні одного цента, що його „забрала" Палата репрезентантів.

Створюється дуже складна ситуація: як поведеться Президент, коли — не зважаючи на його всі заклики та звернення — Конґрес таки переведе свою загрозу і зменшить цілий бюджет на 5 більйонів долярів, а половину з тієї величезної квоти скреслить з бюджету департаменту оборони? Коли на пресовій конференції запитали Президента, чи не захоче він покарати республіканських сенаторів за прояви виразного браку партійної дисципліни в справі бюджету, то Президент був очевидячки здивований. І він відповів: „Не думаю, щоб до обов'язків президента З'єдинених Держав належало карати члена законодатної установи за те, що він голосував згідно з своїм переконанням". Ця відповідь характеризує світогляд Д. Д. Айзенгавера і його пошану до чужої думки. Але чи захоче він підкоритись думці Конґресу в справі бюджету, якої не поділяє? Д. Д. Айзенгавера осуджували, що він захоче у Білому Домі вводити „військово-диктаторські манери". Тепер закидають йому занадто велику демократичну поблажливість і слабість. Сам він заявив себе звеличником політики і методики поведінки — золотої середини. Мабуть і в справі бюджету буде застосована та сама система: зустріч Президента з Конґресом „на половині дороги".

ХУЛІГАНИ, СПЕКУЛЯНТИ, ПОРУШНИКИ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ...

„— Стережися, Зою!

Дівчина озирнулась і зразу ж побачила зле обличчя і чуприну, що спадала на чоло. Незнайомий. Раніше в їхньому „червоному кутку" не бував. На душі стало тривожно. Не один з таких загрожував їй та іншим членам „комсомольського штабу". Одного разу з'явився секретар з розбитими окулярами і з щокою, розсіченою бритвою. Летіли ж уночі каменюки в спину начальника комсомольського штабу Іллі Лєвіна. А зараз?.."

Це — уривок з допису, вміщеного в київській газеті „Молодь України". Останнім часом цілі сторінки цієї газети присвячені боротьбі з хуліганством, що широкими хвилями перекочується по країні. Затурбований бурхливими настроями молоді, Верховний Совєт СССР затвердив навіть окремий закон проти „дрібного хуліганства", що з місця карає винного 15-ма днями в'язниці.

Нові, досі незнані слова і терміни зароїлися у зв'язку з цим в совєтській пресі: „комсомольські штаби", „комсомольські пости", „ударні групи для боротьби з хуліганством", „рейди проти хуліганів"; відродилась відома у 20-х роках „легка кавалерія", що колись тероризувала своїми наскоками службовців совєтських установ.

„Коли ви приїздите у Крим, — розповідає кореспондент газети „Молодь України", — ви обов'язково почуєте слово „краби". Що за незвична назва? „Краби" — це КРБ, тобто комсомольські рейдові бриґади, що борються з бешкетниками. А в Дніпропетровському задумали навіть створити т. зв. комсомольські батальйони, що мають затримувати хуліганів і конвоювати їх до міліції.

В самій лише Одеській області за останні місяці переведено 6000 протихуліганських рейдів, у яких брало участь 20.000 комсомольських активістів. А випущено по цій області за півроку 18.000 „бойових листків", присвячених боротьбі з порушниками громадського спокою. У грудні минулого року група львівських комсомольців звернулася до населення із закликом: „Всі, хто любить рідне місто! Не проходьте байдуже мимо проявів хуліганства, пиятства, спекуляції, порушення норм громадського порядку!" А комсомольці Станиславова перевели ряд „надзвичайних рейдів" у підміські села, де жити стало неспокійно.

Центральний комітет комсомолу вимагає, щоб у кожній області, в кожному місті і районі створений був „штаб", а в кожній комсомольській організації — загін „легких кавалеристів" або „ударна група".

У такий спосіб нацьковує совєтська влада одну частину молоді, упривілейовану, проти другої, неупривілейованої, тримаючи населення в стані постійної напруги. Хулігани? Але де в світі їх немає? На хуліганів існує поліція. Виходило б, у Совєтському Союзі поліція проти хуліганів безсила — і проти них треба видавати спеціяльні закони, організовувати походи, рейди, мобілізуючи сотні тисяч отих ярчуків з чорним піднебінням і вовчими зубами, що їх так геніяльно змалював у своєму „Колгоспі тварин" англійський письменник Орвелл?

Але ціллю всієї цієї кампанії, що ведеться тепер в Совєтському Союзі, не є лише боротьба проти хуліганства. Всі ці „бриґади", „пости" та „штаби" рівночасно мають завдання поборювати спекулянтів, „порушників правил совєтської торгівлі" (просто кажучи, шахраїв-продавців), „прогульників", „порушників трудової дисципліни" і всіх інших, що виламуються з рамок комуністичної добропристойности.

Ось що пише, наприклад, начальник комсомольського штабу міста Сталіно: „Не так давно ми вийшли в рейд проти порушників громадського порядку. Далеко від ковбасного заводу зауважили заводський автобус. З нього вийшли люди — хто з кошиком, хто з пакунком. Нам вдалося затримати Явдоху Зубову, Григорія Ткаченка, Любов Меренкову та інших. У них знайшли ми 50 кілограмів м'яса і ковбас"...

Отак, пригадуючи роки воєнного комунізму, на 40-му році Жовтневої революції, робить наскоки і тероризує громадян „легка кавалерія", трусить у винних і невинних їхні кошики, шукає „заборонених товарів". Гостра нестача продуктів першої потреби, якими нові диктатори ніяк не можуть забезпечити населення, породжує спекуляцію ними, розкрадання „соціялістичного майна". Спекулянтів (тепер їх називають „баригами" — від слова бариш, зиск) совєтська влада гостро переслідує і карає. За що карає? За те, що не може забезпечити населення необхідними продуктами...

Комсомольські бриґади, „пильнуючи громадського порядку", вдираються до приватних мешкань, до кін та клюбів, організують по базарах облави і зчиняють з хуліганами та спекулянтами бійки. „Пізнього вечора, — читаємо в тій же київській газеті, — наближались комсомольці до сільського клюбу. Ще здаля доносились звуки „буґі-вуґі". Поява активістів у залі була несподіваною. Танцюристи в паніці спробували були непомітно вискочити на вулицю, але їх встигли сфотографувати..."

Що це — лихий жарт? Ні, це з доручення своєї централі комсомольці „запроваджують моральність" серед молоді і „налагоджують" культурно-масову роботу.

Самі безкарні бандити, збираються комсомольські активісти ватагами, дістають від своїх зверхників завдання і вирушають на фабрики та заводи „виявляти недоліки в роботі нічних змін", шукати „прогульників" і порушників трудової дисципліни.

З ініціятиви одеських комсомольців, для постраху трудящих, широко практикується ще й такий спосіб: на вантажній автомашині встановлюється кіноапарат і маг-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

У СПРАВІ УНФОНДУ

Після виступу проф. В. Приходька у справі Народнього Фонду („Свобода" за 18 січня ц. р.), в „Свободі" було вміщено кілька листів, що висвітлювали різні погляди на це важливе питання. Прошу вмістити і мої завваги і предложення в цій справі.

Я не вірю, що нова українська іміґрація встигла у такій мірі „замериканізуватися", щоб цілковито втратити інтерес до української визвольної боротьби. Не вірю, що наші люди у такій мірі зачерствіли, що забули зовсім про Батьківщину і свій обов'язок супроти неї. Якщо ж багато з них стали осторонь громадського життя і не підтримують матеріяльно УКК, то на це могли скластися ще й всілякі інші причини. Пересічний українець спостерігає боротьбу поміж нашими політичними угрупуваннями, і не знає за ким же правда, котре з них є правдивим борцем за українську справу, якому варто допомогти матеріяльно. На це можуть мені відповісти так: адже ж УККА і є в ЗДА отим українським представництвом, що об'єднав всіх українців. Це так, алеж УКК не є центральною українською репрезентацією в світі. Відсутність єдиного, всіма визнаного політичного центру, підриває віру в доцільність і успішність зусиль і витрат, бо українська справа на еміґрації показується пересічному українцеві без голови, без зверхника і господаря, а значить — і всі територіяльні наміри показуються непевними і сумнівними щодо доцільности. Пересічний українець не завжди вміє побачити, що — хоч ми і сваримося, але українська проблема посувається вперед, що маємо незаперечні досягнення і пожертви наші не йдуть намарне.

Ми не сумніваємося, що, якби у нас був загальновизнаний політичний центр, єдиний зверхник, то багато з тих „байдужих" охоче давали б гроші, бо не було б розхолоджуючого кошмару кількох Україн чи кількох визвольних фронтів, конкуруючих за першість.

Який же вихід з ситуації? Звичайно, консолідація, але здійснення її є дуже проблематичним, бо немає стільки доброї волі, скільки її в цьому випадку потрібно. Наведу одну ілюстрацію.

Недавно виступав у Ню Йорку редактор Р. Ільницький, який обвинувачував УНРаду в тому, що вона поважно не займається справою консолідації. Зрозуміло, що кожний з присутніх подумав: якщо Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України, яке влаштовувало цю доповідь, хоче щиро сприяти консолідації, то чому воно не організувало таких виступів на кілька місяців перед сесією УНРади, а зараз — безпосередньо після сесії? Адже це угрупування не потребувало чекати на приїзд ред. Ільницького, бо має достатньо добрих промовців і компетентних у цій справі діячів!

І так скрізь. Що ж практично міг би зробити УКК при даній ситуації, щоб здобути нових платників УНФонду? Скажу лише про тих, кого ліпше знаю — про еміґрантів з-під Совєтів, які є прихильниками Державного Центру УНР. Вони платять національний даток на потреби Української Нац. Ради, але лише частина з них є платниками до УНФонду. Чому? На цю тему я розмовляв з багатьма. У відповідях подається, як причина, те, що УКК іґнорує УНРаду і не хоче в контакті з нею, як політичним центром, провадити зовнішньо-політичну роботу.

Тепер підходжу до конкретної позиції. Українські інтереси вимагають розгорнути політичну діяльність на форумі ОН. Ця діяльність може провадитися лише в імені Української Центральної Репрезентації, а такою — гідною для ОН репрезентацією, є в нас лише ДЦ УНР і ВО УНРади. Бажано, щоб за порозумінням ВО УНРади і УКК було створено таку комісію, яка б в імені ДЦ постійно діяла при ОН, пов'язуючи контакти з делеґаціями різних країн і пропагуючи українську справу. Якщо утримання такої комісії УККА візьме на свій бюджет, то я не сумніваюсь, що поважна кількість платників національного датку в фонд УНРади стануть платниками до УНФонду, а за їхнім прикладом підуть менш свідомі, заохочені фактом спільної дії і загальноукраїнської акції.

А. Гудовський

Ню Йорк.

РУКАВИЦІ

Прокидала стежку до криниці,
Загубила теплі рукавиці.

Загубила і знайти не можу,
Мабуть, зовсім руки поморожу.

Був би любий, не було б і муки:
Скинув шапку та зогрів би руки.

Тільки з любим стрінуся [не скоро,
А нелюбий ходить біля двору.

Та ніколи рук йому не гріти!
Краще буду я мороз терпіти.

ТАМАРА КОЛОМИЄЦЬ

Г. Мироненко

СОВЄТСЬКІ ПАРТИЗАНИ НА КИЇВЩИНІ

(З дій совєтської партизанки в Україні у другій світовій війні)

(1)

У першій фазі останньої війни совєтське командування, замість партизанки, застосовувало тільки диверсію, терор над населенням і саботаж, виконувані спеціяльно залишеними учасниками т. зв. „істребітельних батальйонів" у запіллі німців. У склад їх, як відомо, входили найбільш віддані і випробувані елементи НКВД, ідейні комуністи, активісти та комсомольці.

Але, після катастрофальних розгромів німцями совєтських армій по лінії Дніпра і його доплинів, стабілізації фронту на лінії Орел-Курськ-Харків-Ростов, становище для совєтів радикально змінилося. Застосування німцями народовбивчих метод супроти мирного населення і плянового виморювання голодом совєтських полонених — всебічно сприяли заходам совєтського командування щодо творення партизанки.

Спричинилося до цього ще й невдоволення совєтського командування бездіяльністю залишених у німецькому запіллі учасників „істребітельних батальйонів" і диверсантів.

З утворенням, у 1942 році, при совєтському головному штабі головного партизанського штабу, вжито найрішучіших заходів, щоб згрупувати і підпорядкувати йому всі наявні у лісах на запіллі німців недобитки совєтських армій, не допускаючи їх до сепаратної діяльности та спрямовуючи їхні дії за стратегічно-оперативним пляном головного партизанського штабу.

У всіх цих заходах бралося на увагу, передусім політично для Кремлю непевні території України та Білоруси. На ці простори совєтське командування скерувало тисячі вишколених і відданих комунізмові політруків, сексотів, пропаґандистів тощо. Головним їх завданням було: *включитися в перебуваючі у лісах групи т. зв. „оточенців"* — недобитків совєтських дивізій і, в оперті на спецзалишених совєтським командуванням активістів, діяти не тільки проти німців, але й проти українців та білорусів у їх можливих намаганнях творити збройний, національно-незалежницький рух.

Лісисто-багнистий терен трикутника між Дніпром і Десною, а зокрема близькі до Києва околиці Броварів, з пересуненням фронту на лінію Курськ-Харків-Озів, став одним із районів найбільшого скупчення совєтських активістів Києва і околиць, що були спеціяльно залишені на тилах німців, що не вспіли евакуюватись на схід і що належали до розбитків совєтських дивізій. Умови для переховування і диверсійних дій були тут не менш догідні, як і в білоруських багнах та брянських лісах.

Одним із очолювачів совєтських залишенців, що перебували у трикутнику Дніпро-Десна, був ляйтенант запасу т. зв. „старої ґвардії" Науменко. Походив Науменко із села Ощипки Вищедубського району, де з своїми двома братами в роках 1929-1931 відзначився найбільш жорстокою акцією у розкуркулюванні та винищуванні заможних селян та їх родин. Поповнені супроти людности злочини, з відступом совєтських армій, примусили братів Науменків та їх співучасників, як і всіх інших подібних їм злочинців, піти в ліс, щоб рятуватися від заслуженої кари. В українській поліції під час війни, як це приписує Науменкові у своїх „Ізслєдованіях партізанского двіженія в СССР в 1941-1945 г. г." Д. Каров (ст. 51-53) — він не служив. Місцева людність, змагаючи, з приходом німців, до творення нового, кращого життя, не була настільки необачною, щоб толерувати на громадських становищах персонально їй знаних злочинців — совєтських активістів. Та й німці не були вже аж такі індиферентні до спецзалишеного комуністичного елементу. „Совершенно ж самостоятельной політікой" та униканням підпорядкованости головному штабові совєтської партизанки і співпраці були не „честолюбіє, жадность і завість" Науменка, як це приписує йому з тенденційною метою Д. Каров. Самостійна „політика" Науменка, на початках, проявилася тільки в тому, що він не втік на Схід, а залишився у своєму родинному районі і став учасником „істребітельного батальйону". Потім, переховуючись у лісі, він спочатку не виявляв не тільки партизанської, але ніякої діяльности. Як більшість комуністичних активістів, він дбав виключно про свою шкуру. Знаючи ж про переважаючу в лісах силу розбитків совєтських дивізій та їх вороже ставлення до спецзалишенців - енкаведистів і тих, що з ними співпрацювали, — Науменко уникав і з ними ближчого контакту та співпраці.

Навесні 1942 р., за вказівками совєтського диверсійного центру, прибула в район трикутника Дніпро-Десна група диверсантів із Овруцьких лісів, маючи завдання знищити відбудовані німцями мости на Дніпрі. Між селами Сухолуччя і Рудня Димерська група ця була розбита українською поліцією при допомозі місцевого населення. Частина активу цієї групи врятувалася втечею і приєдналася до групи Науменка. Це дало йому, з одного боку, фізичне та ідейно-комуністичне підсилення, а з другого примусило пов'язатися з центром совєтських партизанів у Брянських лісах і потім — з головним совєтським командуванням за лінією фронту.

Новоприбулий актив, до того ж переважно російський, отже неприязно наставлений супроти України, а цим самим супроти українців, опановує групу Науменка. Сам же Науменко від цього часу, як людина обізнана з тереном і поінформована про ситуацію в його і сусідніх районах, став тільки пропаґандивним шильдом і знаряддям у діях чинників, що опанували його групу. Це й спричинилося до невдоволення, а пізніше й ворожнечі місцевих учасників групи проти Науменка і його новоутвореного штабу.

Нав'язавши контакт з головним штабом партизанки у Москві, підпорядкувавшись йому і діючи за його плянами, група Науменка почала діставати з-поза фронту зброю, амуніцію, харчі та інші припаси, що скидалися їй на парашутах із літаків.

Один із таких транспортів, призначених партизанам Науменка, потрапив у руки місцевих селян. У липні 1943 р. косарі, ночуючи над Дніпром, палили вночі вогнища. Залога совєтського літака, запри- [illegible] мітивши ці вогнища, очевидно рішила, що це — сиґнали партизанів, і скинула тут свій вантаж. Були це автомати ППШ, амуніція, мило, зимовий одяг, смалець, спирт, медикаменти, а також інструкції щодо партизанської тактики.

Навесні 1944 р., коли крига з Дніпра зійшла, совєтське командування постачало усе потрібне групі Науменка з допомогою гідролітаків, при чому гідролітаки сідали на Дніпрі біля Виповзова. Дніпро розливається тут до ширини трьох кілометрів, навколо болота та ліс, населення рідке, і все це ґарантувало безпечність посадки.

ХУЛІГАНИ, СПЕКУЛЯНТИ, ПОРУШНИКИ ТРУДОВОЇ ДИСЦИПЛІНИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

нетофон (тайпрекордер); на кіноплівці зображується карикатуру на ту чи іншу особу, яку треба піддати „критиці", а на магнетофоні записується відповідний ганьблячий текст. І ось їде така автомашина, зупиняється біля першого-ліпшого будинку і починає передачу. Збираються сотні людей. „Така критика, — заявляє начальник комсомольського штабу, — дає чудові наслідки". То дарма, що робітниця одеської фабрики, мати двох дітей, Ганна Моргула, яку критикували в такий спосіб за те, що два дні не вийшла на роботу — з горя і сорому повісилась. Головне — зовнішній ефект, як неодмінний атрибут большевицької демагогії і псевдодемократії.

Надокучливою, нахабною сараною лізуть комсомольські активісти на село, наганяючи страх на й без того застрашених колгоспників. Вони нишпорять по колгоспних коморах, перевіряючи наявність посівного матеріялу, контролюють виконання плянів, укладають акти і везуть до міста оформлені в цих актах доноси. Здавалося б, сама влада руками цих „ярчуків" підриває авторитет місцевих керівників, дискредитує їх в очах селян і тим сама собі завдає шкоди. Але, очевидно, обійтися без цього вона не може. Від перших днів існування стоїть совстський режим — згідно з законами Маркса-Леніна — на клясовій боротьбі. З неї він народжувався, коли вистрілював у 1918 році фабрикантів і поміщиків. На ній скріплювався, коли розкуркулював українське заможне селянство і винищував інших „ворогів народу". А тепер, в „безклясовому соціялістичному суспільстві", на 40-му році Жовтневої революції, клясову боротьбу підмінює московсько-совєтська влада боротьбою проти хуліганів, спекулянтів, порушників трудової дисципліни, неретельних службовців.

В. С-ко

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Филаделфія, Па.

Свячене Українських Купців

Інколи забагато у нас романтики, а ще більше політики чи радше політиканства. Ми пристрасно зводимо політичні „бої" поміж собою про різні „засадничі" чи ідеологічні теми. Ми навіть поступили дещо вперед. У нашій пресі обговорюємо справи культури, мистецтва, філософії, виховання і спорту. Для деяких з цих проблем є навіть окремі сторінки. Правда, це речі дуже важливі і добре, що преса про них так часто згадує. Однак дуже мало голосів чи статтей стрічаємо на економічні теми, хоч господарські надбання є цією матеріяльною підставою, на якій може буйно розвиватися культура суспільства. Держави звертають пильну увагу на те, щоб піднести рівень життя своїх громадян. У сучасному світі змагаються дві окремі політичні системи, а всі їхні спори в ідеологічній площині є радше серпанком, який прислонює справжні причини — себто економічно-господарські. Економічні справи стають політичними проблемами світу. На наших очах створюється Европейська Господарська Унія. Ми наглядно бачимо, що економічні справи об'єднують життєві інтереси не тільки індивідуальних господарств, але й цілі народи. Одним з таких типових прикладів, що стільки позитивного вніс у життя української спільноти у ЗДА, є одна з найбільших економічних установ — УНСоюз. В цій громадсько-економічній установі об'єднались громадяни різних політичних переконань і релігійних віровизнань. Вони створили одну сильну економічну цілість. Скільки доброго позитивного і корисного на полі культурнім, суспільно-громадськім, а навіть політичному зробила ця Установа. І саме тому варто більше уваги присвятити розбудові наших економічних секторів у всіх видах в добі гарячої і нудної вже дискусії про всенародну консолідацію. Від економічно-політичної системи залежить розвиток культури, освіта, соціяльні відносини й добробут громадян. Це все має рішальний вплив на розвій і силу суспільств.

Ряд думок і міркувань на теми значення економіки, а зокрема нашого купецтва в нашім минулім, викликали сходини купців у Филаделфії під час свята їх Патрона св. Юрія, які відбулися 5 травня ц. р. Після Богослуження у катедральному храмі у Пластовому домі зібралося коло тридцять осіб. Сходини ці відбулись у формі Свяченого. Трапезу поблагословив о. Малащук. Продуману й змістовну промову виголосив д-р Ярослав Падох.

Прелеґент представив перекрій історії українського купецтва від княжих часів. Доцільним буде переповісти хід думок прелеґента. Українська княжа держава побіч великої хліборобської верстви мала сильний купецький стан. І саме завдяки цьому Київ став могутнім центром політичного, культурного і економічного життя. Українські княжі купці були немов воїни, що здобували для своєї держави нові і далекі торговельні терени, поширювали політичні впливи київської держави. До столиці України плинуло багатство торговельними шляхами зі Скандинавії, Греції, з далекого Каспія, чи Заходу. Шляхами колись українського купця котилась княжа сила й вплив, ріс добробут і культура. Український купець мав за це мілітарну піддержку й політичну охорону від своєї держави. Проминули ті світлі часи княжої могучости — занепав купецький стан. Чужа влада окупантів добре дбала, щоб знищити наше купецтво, щоб ціла наша нація стала господарським предметом, а не підметом. Разом із економічним занепадом поглиблювалася політична залежність — неволя. Прелеґент згадав і про наше львівське купецтво та переслідування його королівською Польщею. Змалювавши ту світлу ролю нашого купецтва, прелеґент вказав на нові завдання теперішнього нашого купецтва та його важливу ролю в нашому суспільстві. Добре було б, на нашу думку, щоб ця доповідь була передана другом ширшому загалові. Може пізнання та призадума над цими проблемами, про історичне минуле і теперішню ролю нашого купецького стану, пожвавили б виміну думок на ці теми, а у вислiдi були б вкладом у розбудову нашого господарського сектора для добра цілого суспільства.

Найбільше спільного зможемо знайти на економічному полі, де розумно сплетені інтереси одиниць, купців та громади можуть причинитись до повної гармонії в нашому громадянстві. Громадянство стало б органічною цілістю різнородностей. Єдність — це саме гармонія тих різнородностей у національному організмі.

І. Скочиляс

З наукових конференцій УВАН у ЗДА

„До питання про теми розвитку совєтської економіки" — доповідь Всеволода Голубничого.

На засіданні Економічної Секції УВАН у ЗДА, 2-го березня 1957 року зробив доповідь В. Голубничий: „До питання про темпи розвитку совєтської економіки". Доповідач розглянув як і фактичні показники економічного росту, так і методологію їх статистичного обчислення, порівнявши показники росту в різні періоди в СССР і в західних країнах.

У своїй роботі В. Голубничий зосередився на щорічних приростах виробництва в порівнянні до попереднього року, — взявши для досліду і великі аґреґати (національний прибуток, гуртова продукція промисловости, продукційність праці і т. п), і декілька стратегічно важливих індивідуальних продуктів (сталь, електроенергія, нафта, цемент, машини і т. д.). Внаслідок цього дослідження щорічного приросту продукції за період 1929-1956 років доповідач прийшов до таких висновків: 1. темпи економічного розвитку в СССР помітно коливаються під впливом різних подій; 2. на протязі довгих періодів часу темпи приросту виказують помітну тенденцію до пониження.

Економічний ріст СССР перед війною сповільнювався і навіть цілком припинявся три рази: в період колективізації сільського господарства в 1931-1933 рр., в період чисток і терору 1936-1937 рр. і в період посиленої підготовки до війни 1939-1940 рр. Ці події руйнуюче впливали на економічний розвиток СССР. Після другої світової війни помітний вплив на падіння темпів приросту продукції в СССР зробила Корейська війна й перегони в озброєнні в періоді 1949-1952 рр. Революція і заворушення в Східній Европі в 1956 році також помітно загальмували розвиток совєтської економіки

Отже в передвоєнному періоді коливання виробництва кілька разів виявляли тенденцію темпів росту до пониження. Таке пониження тривало по кілька років і іноді приводило до скорочення продукції. З цього можна зробити висновок, що совєтській економіці, не зважаючи на її плановість, властиві певного роду „кризи росту", певна циклічність в розвитку темпів росту: то приспішення росту, то сповільнення і навіть зупинення його.

Дослідження темпів росту кидає важливе світло й на проблему можливостей розв'язки „основного економічного завдання" СССР, під яким Сталін розумів завдання дігнати й перегнати передові капіталістичні країни, а насамперед Америку, щодо виробництва продукції на душу населення. Доповідач відзначив, що, не зважаючи на постійне наголошення цього „основного завдання", в совєтській літературі не опубліковано спроб підрахунків того, чи може СССР наздогнати Америку і, якщо може, то коли. За кордоном такі обрахунки робилися, але екстраполяції росту в майбутнє майже завжди вживалися середні річні темпи приросту за певний період часу в минулому. Досліджуючи щорічні темпи приросту, доповідач прийшов до висновку, що вживання середніх темпів росту методологічно не цілком правильне. Темпи росту виявляють тенденцію до пониження і цю тенденцію необхідно враховувати при екстраполяції росту в майбутнє. Доповідач запропонував уживати для екстраполяції складніші математичні формули, що враховували б тенденцію темпів росту до пониження, замість звичайної формули з постійним середньорічним темпом росту, що вживається тепер. Користуючись такими формулами, доповідач прийшов до висновку, що в дійсності виконання „основного економічного завдання" СССР є зовсім не простою справою і що в принципі існує можливість, що СССР не зможе наздогнати Америку принаймні протягом найближчого півстоліття.

У дискусії по доповіді взяли участь О. Діберт, І. Замша, В Знаєнко, В. Стець. Зокрема звернуто увагу на методологію обчислень, на моральну амортизацію (застарілість конструкції машин) засобів виробництва.

Н. Н.

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

В Австралії

Відкриття Народного Дому в Мелбурні

В Західньому Саншайні, передмісті Мельбурну, живе біля 200 українських родин. В короткому часі спільними силами, великими пожертвами і наполегливою працею побудували вони величавий Український Дім, з великою залею на 600 сидячих місць і з гарною сценою. Будівельний комітет під проводом п. Давидюка в рекордово короткому часі побудував цей дім з цегли вартости 8,000 ф. Він може бути прикладом для всіх інших наших будівельних комітетів, що будують церкви, українські доми чи інші наші домівки. Простора заля прикрашена портретами І. Франка, С. Петлюри, Є. Коновальця й Т. Чупринки кисти проф. В. Савчака.

Святочне відкриття цього Українського Дому відбулося 19 січня при участи коло 800 осіб. Відкриття перевів Діловий Комітет у складі: проф. Д. Носяра — голова, п. Кривуля і п. Ярем'як, члени. Голова Будівельного комітету, п. Давидюк, передав ключ від Українського Дому на подушці, прикритій вишивкою, голові Філії УГВ в Саншайні, п. Томинові, а той передав ключ дітям в українських одягах на знак, що цей дім побудували українські батьки для своїх дітей.

Свято Державности в Мельбурні

В неділю 27 січня ц. р. в Українському Домі в Мельбурні відбулося Свято Державности. На сцені видно державний герб України — тризуб, а довкола нього герби поодиноких земель України. Співом англійського гимну почала п. О. Тарнавська це свято. Голова УГВ, п. О. Нагірний відкрив академію коротким вступним словом. З черги інж. Б. Шемет прочитав реферат про змагання українського народу до самостійности від часів скасування Гетьманщини. Ліричний баритон п. М. Євсевський відспівав з чуттям дві пісні: „Мандрівник" Шуберта і „Пісню про Київ" Куліша. Останню пісню відспівано вперше в Мельбурні, і вона викликала помітне враження. П. Неоніля Малетич продеклямувала з піднесенням чудовий вірш О. Олеся „Її окрадену збудили". Дальше п. І. Клодзінський проспівав удатно „Ой Дніпре" Лисенка та „Думу" Бобикевича.

Сильний чоловічий хор „Чайка" під проводом п. Ст. Кореня відспівав бадьоро три пісні: „Хор норманів" Вахняника, „Крилець" В. Матюка і „Вперед" О. Плешкевича, чим причинився найбільше до викликання святочного настрою. Співом національного гимну закінчено цю скромну, як на Мельбурн, академію, що тривала рівно годину. Присутніх було коло 400 осіб.

В Канаді

Авторський вечір Ф. Одрача в Торонті

8 березня ц. р. відбувся в Літературно-мистецькому Клюбі (старому) авторський вечір письменника Федора Одрача, автора повістей „В дорозі", „Щебетун", нарису „Наше Полісся", низки новель та мемуарних репортажів. Коротку вступну доповідь про творчість автора мав проф. Ст. Килимник, який вказав на ідейність і мистецькість творчости автора. Після того прияві познайомилися із зразками творчости Ф. Одрача, вислухавши уривки із його недрукованих ще повістей. Уривок із повісти „Біженці" читав В. Шимко, із повісти для дітей „Квітка — зорецвітка" читала Зіна Семенюк і уривок із повісти „Щебетун" читав Ю. Почешюк.

Треба відмітити, що всі „читці" читали свої уривки добре, і твори у їх передачі вийшли цікаво. Автор вміло і природно володіє діялогом, картинність його прози м'яка і поетична, реальні події навіяні подихом містицизму.

В короткому післяслові автор висловив кілька думок на тему свого відношення до життя і творчости.

Заходом Мистецького Стовариршення „Козуб" відбувся в тому самому дні і в тій самій годині „Літературно-музичний вечір", присвячений поезії Плужника.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співвласниками 18-ти мільйонового майна організації!

Два арабські королі проти вмішування у внутрішні справи

Багдад. — Безпосередньо перед виїздом савді-арабського короля Савда з столиці Іраку після тамошньої одно-тижневої візити, появився в суботу 18 травня ц. р. офіційний комунікат королів Фейзала і Савда, в якому таврується на одному рівні „сіонізм, комунізм і імперіялізм". Королі Іраку і Савді Арабії в гострих словах застереглись проти того, щоб будь-яка арабська держава втручалась у внутрішні справи другої арабської держави. Цей зворот вважається виразною пересторогою під адресою Єгипту, тим паче, що недавно савді-арабський уряд зажадав від Єгипту відкликання з столиці Савді-Арабії Ріяку єгипетського військового атташе. Такі самі „клопоти" з єгипетськими військовими атташе мали Ірак, Ливан і Йорданія — всюди єгипетські військові атташе ставали керівниками політичної пропаґанди в користь проєгипетського і просовєтського курсу закордонної політики. Зрештою, Ірак і Савді-Арабія підтримали Єгипет в його становищі проти права Ізраїлю користуватись водами Суезького каналу та затоки Акаби. Вони висловили теж свої симпатії визвольному рухові альжирських арабів та натаврували „методи сили" Франції в її політиці в Альжирі. Іракський прем'єр Нурі ас-Саід заявив при цій нагоді, що коли Єгипет бажає собі поправи взаємин з Іраком, то повинен зробити в цій справі перший крок. Візита короля Савда в Іраку мала велике політичне й економічне значення, бо Ірак і Савді Арабія це два найбільші продуценти й експортери нафти на Середньому Сході, які до цього часу належали до двох таборів — Ірак до прозахіднього, а Савді-Арабія до „невтрального" під кермою просовєтського Єгипту.

Національна продукція дійшла до 427,100,000,000 долярів

Вашинґтон. — Департамент торгівлі повідомляє, що національна продукція в першій чверті цього року збільшилася на 23,700,000,000 долярів і становила 427,100,000,000 долярів в річному відношенні. Під національною продукцією розуміють вартість всіх випродукованих товарів та вартість виконаної праці. Річне відношення встановлюється так, що продукцію, виконану в одному місяці, множимо через 12. Продукція в першій чверті цього року зросла на 6 відсотків в порівнянні з минулим роком, але це не було дійсне збільшення, бо висловлена в долярах вартість національної продукції зросла завдяки інфляційній тенденції в американській економіці, це значить внаслідок обезцінення доляра.

Припинено набір рекрутів до 6-місячного вишколу

Вашинґтон. — Асистент секретаря армії Г. Мілтон повідомляє, що до 1-го липня цього року припинено набір рекрутів, які голосяться до 6-місячного вишколу. Це відноситься до тих юнаків, які голосяться до військової служби, не будучи ще в поборовому віці і не маючи жадного військового вишколу. Це зроблено тому, що в останньому часі багато юнаків зголосилося на 6-місячний вишкіл, який пізніше мають доповнювати на вправах під час вакацій та при кінцях тижнів. Мілтон повідомив, що це припинення набору не відноситься до тих юнаків, які зголошуються до відділів Крайової Ґвардії. Згідно з заявою Мілтона нова зміна в вишколі резервістів увінчалася повним успіхом, і до 6-місячної військової служби зголосилося дуже багато рекрутів.

Алкорн передбачає республіканську перемогу в виборах 1958 р.

Сінсіннаті, Огайо. — Голова Республіканського Крайового Комітету Мід Алкорн — промовляв на закінченні триденної районової конференції республіканських делеґатів із сімох середньо-західних стейтів (Іллиной, Індіяна, Мишиґен, Місурі, Огайо, Західня Вірджінія і Вискансин) і заявив, що республіканці в тому районі здобудуть 8 конґресових місць в виборах 1958 р. Він також передбачав, що республіканці перевиберуть своїх п'ятьох сенаторів, а за пост сенатора-демократа Стюарта Саймінґтона йтиме завзята боротьба. Але представники республіканських стейтових комітетів не були такі оптимістичні. Вони нарікали на те, що уряд замало інформує виборців про свої успіхи, і що виборці не є вдоволені з великого бюджету, який запроєктував уряд. Ще цього року мають відбутися додаткові вибори сенатора, який зайняв би пост покійного сенатора Джозефа МекКарті з Вискансин. Ці вибори мали б відбутися в серпні ц. р.

бл. п. НАТАЛІЯ ТАРАСЮК

з дому РАЗУМІВ
упокоїлась в Бозі, на 47-му році життя,
у м. Клівленді, Огайо, 14-го травня 1957 року.
ПОХОРОН відбувся на православному кладовищі у Бавнд-Бруку, Н. Дж. 16-го травня 1957 року.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Усім Приятелям Покійної, що численною присутністю на Панахидах і Похороні та висловами співчуття, поділили наше горе, складаємо найсердечнішу подяку.

Опечалені:
Чоловік МИКОЛА, син ЮРІЙ, батько ВОЛОДИМИР
сестра ОЛЕНА (Коровицька)
й брат ОЛЕКСАНДЕР (Разумів).

● У Східньо-берлінському університеті ім. Гумбольдта неспокій між 10,000 тамошніх студентів. Особливо застрайкували 600 студентів ветеринарійного факультету на знак протесту проти викинення комуністами декана факультету, професора Ґюнтера Шіцлера, за його свободолюбні погляди. Проф. Шіцлер втік на захід.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що в неділю 19-го травня 1957 року — померла —
НАША НАЙДОРОЖЧА ДРУЖИНА, МАТИ І БАБУНЯ

ІВА ТАРНАВСЬКА

проживши 74 р. Покійна народилась в с. Гущанки, пов. Збараж. Була членкою і одною з основників 371 Від. УНСоюзу.

ПОХОРОН відбудеться в середу 22-го травня 1957 р., о год. 2-ій по полудні з пох. заведення Возняка, ріг Морел і 18 Евеню, до української пресв. церкви — 39 Ґерісон Пл., Ірвінґтон, Н. Дж., на Голливуд цвинтар. Похоронні обряди довершить о. Василь Кузів.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Тяжким горем прибиті:
ІВАН — чоловік
МАРІЯ — донька
ЛІВОН — зять
ОЛЬГА, СТЕЛА — внуки
і 3 правнуки.

Посмертні Згадки

АНАСТАСІЯ ФУТУЛУЙЧУК, довголітня членка 13-го Відд. УНСоюзу в Вотервліт, померла, по тяжкій і довгій недузі 9-го травня 1957 р., проживши 66 років. Покійна народилась в Княждворі, пов. Печеніжин. Полишила в смутку двох синів Івана і Стефана, дві доньки Марію і Анну, зятя, невістку і п'ять внуків. Похорон відбувся в суботу 11-го травня, з пох. заведення до православної церкви св. о. Миколая в Трою, Н. Й., а опісля на цвинтар св. о. Миколая, при участі Родини і Знайомих. — В. Її П!
А. Урбан, секр.

СТЕФАН КУХАР, довголітній член Б-ва св. Йосафата, Відд. 217 УНСоюзу в Рачестері, Н. Й., помер 21-го лютого 1957 р., проживши 76 років. Покійний народився 1881 р., походив зі села Данильчі, пов. Рогатин, Зах. Україна. До УНСоюзу вступив 1916 р. Полишив 5 дітей в краю. Похорон відбувся 23-го лютого з пох. заведення до греко-католицької церкви св. Йосафата, при участі Членів і Знайомих, а опісля на цвинтар Голі Сепалчер.— В. Й. П!
М. Макусій, рек. секр.

ІВАН СКУБАНИЧ, довголітній член Б-ва Сош. Св. Духа, Відд. 295 УНСоюзу в Акроні, Огайо, помер 4-го травня 1957 р., проживши 71 р. Покійний походив з Закарпатської України. Полишив у смутку 5 доньок, Марію, Леону, Павліну, Марґарету й Єлисавету і 10 внуків. Похорон відбувся 6-го травня, з пох. заведення до церкви Преч. Діви Марії, а опісля на цвинтар *East Akron.* — В. Й. П!
Василь Пулк

АНДРІЙ ПАЛАЛЬ, член Б-ва св. о. Миколая, Відд. 5 УНСоюзу в Асторії, Л. Ай., Н. Й. — помер, несподівано на удар серця, дня 11-го травня 1957 року, на 63-му році життя. Покійний народжений 17-го лютого 1894 р. в с. Мазурівка, пов. Жидачів, Зах. Україна. Полишив у смутку сина Івана, доньку Катерину, 8-ох внуків і дальшу Родину. Похорон відбувся 15-го травня з пох. заведення до української кат. церкви Чесного Хреста в Асторії, Л. Ай, при участі Родини, Членів та Знайомих, на цвинтар св. Михаїла. — В. Й П!
П. Барнич, секр.

• РОЗШУКИ •

Пошукую за рідним братом ВАСИЛЕМ МИКОЛІВОМ, з с. Богатковичі, пов. Підгайці, який виїхав 1943 р. до Німеччини і має знаходитися в Канаді, або в Америці. Хто знав би про нього, прошу писати на адресу:
Kost MYKOLIW
339 Littleton Ave., Newark 3, N. J.
Заграничні часописи, прошу передрукувати.

Брат Никола пошукує брата АНДРІЯ НАКОНЕЧНОГО, народж. в селі Красносільцях, пов. Золочів, який під час 2-ої св. війни був у Німеччині, к. Берліна, а тепер має бути в Лос Анджелесі, Каліф. Маю відомості з дому. Хто знав би про нього, прошу писати на адресу:
N. NAKONECZNY
228 Ann St., Phoenixville, Pa.
Заграничні часописи, прошу передрукувати.

ТАРЗАН, ч. 3868. Скептичний.

IN A FEW MINUTES, THE LION SUCCUMBED. INSTANTLY, TARZAN STOOD BEFORE THE KILL AND ANNOUNCED HIS SAVAGE VICTORY!

"I—I DON'T KNOW HOW TO THANK YOU," SAID THE WOMAN. "THAT'S ALL RIGHT," REPLIED TARZAN. "WAS THAT YOUR PLANE?"

"YES—I AM OLGA LE CONTE. I WAS FLYING TO SEE MY—AH—SICK FATHER." THE APE-MAN LOOKED AT HER SUSPICIOUSLY, THEN SHRUGGED. "NO MATTER—COME, WE MUST GET YOU OUT OF THE JUNGLE."

За кілька хвилин лев був переможений. Негайно Тарзан став перед забитою твариною і видав дикий оклик перемоги!

— Я не знаю, як вам подякувати, — сказала жінка. — Все гаразд, — відповів Тарзан. — Чи це був ваш літак? — Так... Моє ім'я Ольга Ле Конт. Я летіла побачити мого, ах... хворого батька. Мавполюдина глянула з підозрою на неї і знизала плечима. — Байдуже... Ходіть, ми мусимо подбати, щоб б ви вийшли з джунглів.